

Biblioteka Pedagogiczna w Chełmie

XXX Ogólnopolski Konkurs Poetycki

U progu Kresów

„Karol Szajnocha(1818-2018)

dziejopis historii Lwowa i Polski”

(utwory nagrodzone i wyróżnione)

Karol Szajnocha (1818-2018) dziejopis historii Lwowa i Polski

W XXI wieku literatura polska i jej przedstawiciele z wieku XVIII i XIX są już jedynie przedmiotem badań literackich. Dawniej wypadli z kanonów lektur nawet akademickich, tym bardziej z dobrego obyczaju czytania ich twórczości. Podobnie się rzecz ma z autorem wielu poczytnych powieści historycznych, esejów, opowiadań i dziejopisów historii Polski Karolem Szajnochą. Gdyby nie łaska przypadku i jego grób w głównej alei Cmentarza Łyczakowskiego we Lwowie – prowadzącego do Cmentarza Orłąt, nawet wizualnie świat i ludzie zapomnieliby o pisarzu. To jednak nie przypadek. Ludzi wielkich, szacownych, historyków świata zwykło się chować w głównych alejach

cmentarza lub w tzw. Alejach Zasłużonych.

Historyczna prawda o Karolu Szajnosze jest podobna. Sprawdza się mądrość narodu „Kamienie wołać będą”. Na jednym z takich kamieni – przypominającym antyczny grób, gdzie pod krzyżem siedzą dwaj aniołowie „Męża Boże – strzegące historii Polski i świata” – nikt by nie zwrócił uwagi na słowa inskrypcji nagrobnej. To jednak krzyż i aniołowie, i wielkie słowa zapisane w pamięci narodu polskiego Karola Szajnochy, decydują wciąż, że zatrzymują się tam przechodnie. Czasami zapali ktoś światełko pamięci, położy choćby marny, dziki kwiatek bądź z bogatego ogrodu różę z biało-czerwoną wstęgą. To znak iż to miejsce i postać przywołana, gdzie pochowano równo 150 lat temu prochy wielkiego dziejopisarza – należy do narodu.

Do wartości ponadczasowych twórczości Karola Szajnochy należą: prawda historyczna, cnoty narodowe, uczciwość człowieka, blask talentów, muzy wszelkich sztuk i piękno, podarunek od Boga, które dane nam jest we wszystkich pokoleniach, miejscu i czasie. To główne atuty i klucz do rozumienia pisanych przed dwoma wiekami – wydawałoby się współczesnemu czytelnikowi, trudnych i niezrozumiałych dzisiaj tekstów. Absurd. W przypadku twórczości Karola Szajnochy – natchnionej, patriotycznej i polskiej, europejskiej w myślach ocalenia nie tylko Ojczyzny, ale większego świata, „Starego Kontynentu”, który emanował i emanuje wartościami ponadczasowymi, chrześcijańskimi i wielonarodowymi, wielobarwnymi we wszystkich odmianach ras, ludzi i kultur. Owa wieloznaczność i ponadczasowość, a także ten grób w porzuconym Lwowie w XXI wieku, stał się inspiracją do głębszego powrotu i poznania twórczej osobowości pisarza.

Stąd też XXX – Jubileuszowy Ogólnopolski Konkurs Poetycki – U progu Kresów 2018 – przywołał Karola Szajnochę na patrona konkursu. Zachęcając, szczególnie wytwornych czytelników i młode pokolenie poszukujące wartości, do sięgnięcia po dorobek literacki Karola Szajnochy, jako Organizatorzy jesteśmy dumni, że postać ta przy tej okazji zostanie przypomniana w trudnych latach historii naszego narodu i przyniesie pożytek.

Krzysztof Kołtun
Stowarzyszenie Pisarzy Polskich
O/Kraków
07.12.2018 r.

Protokół

z posiedzenia Jury XXX Ogólnopolskiego Konkursu Poetyckiego „U progu Kresów” w edycji – Karol Szajnocha 1818-2018 dziejopis Lwowa i historii Polski zorganizowanego przez Nadbużańskie Towarzystwo Kultury – Środowisko Rodzin Kresowych w Chełmie

Jury w składzie:

Gron Maria

Ogórek Jolanta

Oleszczuk Barbara – przewodnicząca

Krzysztof Kołtun – sekretarz

po wnikliwym przeczytaniu 79 zestawów wierszy przysłanych na konkurs 2018, selekcji i poszukiwaniach najwartościowszych tekstów, zgodnych z regulaminem konkursu, postanowiło przyznać następujące nagrody:

Nagroda I

Kazimierz Jan Dejer z Hrebennego g. „Wieśniak” – za zestaw wierszy

Nagroda II

Teresa Paryna z Przemyśla g. „Daglezja” – za zestaw wierszy

Nagroda III

Mariola Kruszewska z Mińska Mazowieckiego g. „abece” – za zestaw wierszy

Wyróżnienia:

Stanisław Jachymek z Guciowa pow. Zamość g. „Nu” – za wiersz „Niebieska stodoła”

Maria Duławska z Zamościa g. „Serce” – za zestaw wierszy – poezji śpiewanej – Dumek o Kresach

Mariusz Olbromski z Piastowa g. „Sosna” za zestaw wierszy

Nagroda specjalna – za poezję o patronie konkursu

Maria Stefanik z Żarnowca (woj. podkarpackie) g. „Kasztelan” – za wiersze „Przy alei patriotów” i „List”

Jury stwierdza, że tegoroczna edycja konkursu spełniła rolę kulturopoznawczą, promotorską i literacką – w środowiskach literackich i poszczególnych utworów poetów. Niepokojące jest jedynie to, że wśród laureatów – nie ma nagrody za debiut oraz osób początkujących twórczość literacką. Tradycją wielu lat konkursu utwory nagrodzone zostaną opublikowane w zeszycie literackim Biblioteki Pedagogicznej w Chełmie, jako pamiątka i dowód rzeczowy wydarzenia literackiego. Utwory nagrodzone w miarę potrzeb i wydarzeń historycznych będą udostępniane muzeom literackim i wszelkim placówkom kultury, zainteresowanych promocją twórczości Karola Szajnochy.

Przy okazji XXX edycji konkursu, nie małego jubileuszu – w środowisku Kresowian co najmniej trzech pokoleń, wszystkim sympatykom, darczyńcom, fundatorom nagród, a przede wszystkim pracownikom Biblioteki Pedagogicznej w Chełmie za pomoc Nadbużańskiemu Towarzystwu Kultury – środowisku Rodzin Kresowych z serca dziękujemy. Poetom, laureatom z XXX-tu lat niełatwej pracy poszukiwań, natchnień, rozwoju kultury literackiej, a przede wszystkim wspianą integracji rozproszonego po Polsce i świecie – środowiska poetów kresowych i sympatyków Kresów – za podtrzymywanie tradycji, historii i kultury literackiej, duchowości Niepodległej – składamy szczególne podziękowanie. Państwa praca stała się przyczynkiem nowych utworów literackich, które pozostaną w dziedzictwie polskiego słowa, a szczególnie w kresowym mateczniku Rzeczypospolitej. Stulecie Niepodległej wpisało się w dzieje naszego konkursu niezwykłą postacią literacka Karola Szajnochy. Jako pomysłodawca i prowadzący przez XXX lat ten konkurs wraz z wieloma osobami towarzyszącymi i wspierającymi wydarzenie – wszystkim za wszystko dziękujemy.

04.12.2018 r. Chełm

Kazimierz Jan Dejer (godło: Wieśniak)
Hrebenne
I nagroda za zestaw wierszy

Mój dziadek

Pamięci Dziadka Karola

mojego Dziadka
znam z fotografii i opowieści
jak Wołyń

mój Dziadek
jak przystało na kresowiaka
żył spokojnie
wypełniając przykładowe zadanie
wobec Boga
bliźniego
i ziemi
którą ukochał miłością pokorną

mój Dziadek
pomimo siły i odwagi
był ufny jak przysłowiowy baranek
wierzył ludziom
jak Bogu

mimo ostrzeżeń kuma Ostapa
z ojcowizny uszedł jako ostatni
płacąc wysoką cenę
dwoma małymi główkami córeczek
zareczanych przez tych
z którymi żył pod wspólnym niebem

mój Dziadek
nie odszedł jednak daleko
od swojej sadyby
spoczywa teraz na horodelskim cmentarzu
pełen nadziei i oczekiwania na głos trąby
wzywającej do powrotu

Bywa

bywa czasami
gdy poranek zapala się
ogniem wschodzącego słońca
że w sercu moim
budzą się lęki nieznane
jakieś zasłyszane trwogi
wydaje mi się wówczas jakbym słyszał
załawiony głos Ojca mojego

synu popatrz
tak wyglądało niebo
mojego krwawiącego Wołynia
któremu bestialski trizub
odbierał polską duszę

a kiedy na te słowa
w sercu rodził się gniew
a nienawiści nuty
próbowały grać hejnał do odwetu
ojcowe słowa
ustrojone w kresową pokorę
nakazywały wybaczenie ponad siłę
oraz pamięć ile sił
aby kat nie mógł obwieścić światu
że był ofiarą

W moim domu

w moim domu
odkąd pamięcią sięgam
królowały niepodzielnie
Pismo Święte
i Sienkiewicz

zanim osiągnąłem przywilej
składania w wyrazy poznanych liter
biblijne sceny
fabuły Henrykowych powieści
Ojciec wlewał
do mojej dziecięcej wyobraźni
głośnym czytaniem
moja mała wrażliwość
karmiona strawą miłości
do Boga i Ojczyzny
wzrastała wraz z ilością przeczytanych stron

dzięki Tato

za Twoją przyczyną
dzisiaj wiem
że nie byłeś zaplutym karłem reakcji
jak mawiano o was
żołnierzach 27 Wołyńskiej Dywizji piechoty AK

za Twoją przyczyną
wiem doskonale
którędy przebiega krucha granica
oddzielająca
PATRIOTYZ
od nacjonalizmu

Teresa Paryna (godło: Diaglezja)

Przemyśl

II nagroda za zestaw wierszy

U progu Kresów

U progu Kresów stanąć z kuferkiem podróżnym
pożyczonym od Konopnickiej.

Tam – poźółkła strofa, ryngraf, rękawiczki,
wachlarzyk, kilka zdjęć...

Woźnica batem przetnie czas
i otworzy się droga w sam środek historii -
koleiną zdarzeń, na przełaj przez las,
gdzie liście dębu wciąż jak u Orzeszkowej
i tak samo śliczny dworek modrzewiowy,
w którym wiotkie panny mdlały w lipcu.

Echa za Niemen, za Niemen do Justyny i Jana
do Emilii cierpiącej na „Globus”.

Do lasów i pól haftowanych kwiatami,
z których dziewczęta wily świętojańskie wianki.
Do bezkresnych stepów, stanic i kurhanów,
gdzie wiatrów wieczny taniec.

Z kresowego boru ciemnego jak wieczność
nagle wyskoczą rycerze Jagiełłowi,
by przepędzić tatarskie hordy.
Cichnie szum chorągwi, ostry szcęk broni.
Tętent koni ginie w dąbrowie.
Gdzieś wysoko – lot orła i bystrookie sokoły...
W liliowej dali kwili skowronek stepowy.

Matka jeszcze tak młoda rozplata długi warkocz,
Ojciec na organkach smętną dumką się żali,
nim wszystko minie, odpłynie w ekliwe strofy ballad,
nim spadnie na Kresy nocy czarna ćma.

Myśląc o Kresach II

Wtargnęli czarną nocą –
splądrowali pałace,
podpalili dwory
i z dziką lubością
zaczęli wszystko
malować na czerwono.

Czerwień z czernią
zszywa groźna nić...

Tymczasem,
tyle tu ciebie –
ten sam duch katedry.

Na grobie Konopnickiej
codziennie świeże kwiaty.
„Lwowska Fala” płynie
staropolskim zwyczajem.
Bruk ulic czeka
w kamiennym uporze.

Schodzi tania farba
z wielkich zafalszowań.

Myśleli, że cię zepchną
w najciemniejszy niebyt,
tymczasem wciąż
tyle tu ciebie POLSKO!

Orłtom

Kiedy wiosenna burza
zrywa pierwsze czereśnie –
myślę o was.
Wiosna zawsze
klóci się ze śmiercią.

Jak udźwignąć
tę naszą wolność,
co ma zapach krwi
dziecinne twarze,
matczyne lzy...

Tamta miłość,
wasza nagła dorosłość
tak bardzo
nie pasuje do współczesności,
namaszczonej sprytem,
karmionej lichością,
rozpędzonej donikąd...

Jakże miálki jest piasek liter
mojego żalu
na zimnym marmurze
waszych imion...

Mariola Kruszewska (godło: abece)
Mińsk Mazowiecki
III nagroda za zestaw wierszy

Kuryłówka

w moim domu wyrosło drzewo
w samym środku salonu
gdzie wieczorami na fotelu
ojciec przesiadywał z gazetą i fajką

matka cierpiała wówczas na samotność
prasowała przed lustrem
zmarszczki

to na pewno nie jest drzewko szczęścia
ani oliwne
zakorzeniło się prawem zasiedzenia
już go nie wyrwę

ostrożnie stawiam kroki po podłodze
dawno porosłej chwastami
spoglądam w sufit po którym suną chmury
ściany z dziewanny kołyszą się na wietrze

drzewo pachnie Amforą

(...) ziemię mojego pradziadka

ziemię mojego pradziadka
nie wołaj mnie
do innej się przywiązałem
innej zawierzyłem ziarno

nie wiem czy plon
szlachetniejszy wydała
ale nie wstydzę się go

niebo mojego dziadka
nie chmurz się
błękit pozostał błękitem
a słońce słońcem

nie wiem czy piękniej zachodzi
ale dobrze mi z nim
spacerować brzegiem morza

udało mi się złożyć wiele dobrych lat
nie rozumiem gdy ojciec
płacze nad fotografią

jego słońce zaszło na wschodzie
czerwoną luną rozpalone niebo
nadal krwawi

powiedz mi więc dlaczego
czuję się jak syn marnotrawny
który nie może odnaleźć
drogi do domu

późnym wieczorem

lubię te ostatnie godziny
zawsze niefrasobliwie spóźnione
na herbatę z księżycem
lekkie leniwe podlotki

różaniec ciężkich godzin odkładam
poza krąg lampy
wyrzucam w noc cuchnące nazwiska
zapraszam muzykę
kilka zdań z Biblii
i świat staje po właściwej stronie

ostatnie godziny
królewskie złote godziny przed północą
proszę nie dotykajcie jeszcze powiek
nie zamieniajcie mnie w sen
zbyt szybko

Maria Stefanik (godło: Kasztelan)
Żarnowiec

Nagroda specjalna za wiersze: „Przy alei patriotów”, „List”

Przy alei patriotów

Pamięci historyka Karola Szajnochy

Nad łyżczakowskim cokołem
polski orzeł pamięci
skrzydła rozkłada
w dzieje jednej Ojczyzny:
dumne, wzniosłe,
z klęską, a później bez przystani.

Popiersie patrioty ze srogą miną
„Przechodniu, stań na chwilę” (...) 1/
losy moje w twoim ręku,
kto spadkobiercą mojej historii,
dla czasu oddanej
z postacią brudnych chwil?

A dwie muzy Klio i Mepomena
obejmują bohatera w wieczyste władanie
za wytrwałe czyny
i wierną talentowi – służbę pióra.

A tarcza trzech narodów
na straży kroniki ojczystej,
w duchu dziejopisarza:
„Nie zawiodłem w mojej wierności” 2/.

1/. Jan Nepomucen Kamiński (1777-1855)

2/. Biblia, Ps. 89,34

List

Pamięci historyka Karola Szajnochy

Drogi patrioto!
Wstąp po latach na katedrę polskości,
naucz nas własnego narodu dziejów
i szacunku dla historii,
aby nie błdzić tożsamością
i czuć się Polakiem.

Przywołaj swój zawód literacki
w szeregi powołanych,
aby zostali profesorami Ojczyzny
w burzliwych Jej dziejach,
a szkice, rozprawy naukowe
kreślono z sercem i talentem
dla przyszłości!

A słowo w przekazie
dorosłego adepta – czyste
nie szpeciło skrótami,
łączyło zagubionych
i zostało stróżem polskości!

Stanisław Jachymek (godło: Nu)

Guciów

Wyróżnienie za wiersz „Niebieska Stodoła”

Niebieska Stodoła

Moroczyn
Jak na Teptiuków
Franciszek Tobiasz ma do sprzedania
Stodołę po mamie
Płyniemy łodzią
Przez Cichobórz
Przez Modryniec
Na Teptiuków

Mijamy ławeczki sklepowe przystanki
Ktoś może widział
Niebieską Stodołę
Kiedyś
Za Siniochą
W Moroczynie
Stała taka jedna
Nadzwyczajna

Maria Duławska (godło: Serce)
Zamość
Wyróżnienie za zestaw wierszy

Kresowa tęsknota

Tam nad Bugiem, gdzie mgły, chłodzą łąk kwietny dywan,
gdzie historia i czas strzegą prawdy do dziś.
Tam tęsknota się błąka, wiatr łązy tylko osusza
i w pamięci utrwała stary obraz sprzed lat.

Refren:

Choć nad rzeką, nad rzeką mgła opada powoli,
czemu duszy tak ciężko, czemu serce tak boli.
Choć nad lasem, nad lasem mgła opada powoli,
czemu sercu tak ciężko, czemu dusza tak boli.

Przecież już nie powróci czas odległy, zamierzchły,
ale serce wciąż szepcze; tęsknij, tęsknij, by żyć.
Zamknę na klucz marzenia, oddam ptakom pragnienia,
może spokój odpędzi nostalgiczny ten szloch.

Refren:

Choć nad rzeką, nad rzeką mgła opada powoli,
czemu duszy tak ciężko, czemu serce tak boli.
Choć nad lasem, nad lasem mgła opada powoli,
czemu serce tak ciężko, czemu dusza tak boli.

By ożywić wspomnienia, w radość słowa ustroję
patrzeć będę na przeszłość, jak na album sprzed lat.
Zawsze znajdę w nim miejsca, sercu drogie i bliskie,
Gdzie się skryła tęsknota i wciąż czeka jak ja.

Refren:

Choć nad rzeką, nad rzeką mgła opada powoli,
czemu duszy tak ciężko, czemu serce tak boli.
Choć nad lasem, nad lasem mgła opada powoli,
czemu serce tak ciężko, czemu dusza tak boli.

Błękitny żal

Ponad wodami Bugu wielki orzeł szybuje,
bo tęsknota od lat każe wracać mu tu.
Szuka znajomych chat, co pod strzechą drzemały,
ale czas zatarł ślad, wierne małwy zostały.

Refren:

Wróci do gniazda wróci, skargę złoży wiatrowi,
lecz zachowa w pamięci miłość do tamtych stron.

Leci gdzie niezabudki, tak żałośnie patrzyły,
że błękitny ich żal, zapadł na serca dno.
Szuka maków, kākoli, krzewu białej kaliny,
co zaglądał do domu i strzegł ciszy i snu.

Refren:

Wróci do gniazda wróci, skargę złoży wiatrowi,
lecz zachowa w pamięci miłość do tamtych stron.

Fruń gdzie brzoza płacząca, do dziś kąpie warkocze,
bystrej rzece granicznej piórko na szczęście daj.
Nie zapomnij odwiedzić, próchniejące już krzyże,
aby serce ukoić, echo niech dumkę gra.

Refren:

Wróci do gniazda wróci, skargę złoży wiatrowi,
lecz zachowa w pamięci miłość do tamtych stron.

Kresy, Kresy, Kresy

Tam gdzie przepływa Bug,
gdzie topole wysokie,
wracam myślą do miejsc,
gdzie dzieciństwo i dom.

Refren:

W tej przepięknej krainie, tęsknią klony i wrzosa,
echo niesie wśród drzew, wróć na Kresy, tu wróć.
W tej przepięknej krainie, wciąż rozpacza biel brzozy,
echo niesie wśród drzew, wróć na Kresy, znów wróć.

Tam gdzie szepczą piołuny,
mgły na wzgórzach się bielą
las milczeniem porasta,
bo czas pędzi i gna.

Refren:

W tej przepięknej krainie, tęsknią klony i wrzosa,
echo niesie wśród drzew, wróć na Kresy, tu wróć.
W tej przepięknej krainie, wciąż rozpacza biel brzozy,
echo niesie wśród drzew, wróć na Kresy, znów wróć.

Tam gdzie mogilne krzyże,
wyznaczyły kres drogi,
wiatr wciąż milczy wśród traw,
bo żal w sercu mym łka.

Refren:

W tej przepięknej krainie, tęsknią klony i wrzosy,
echo niesie wśród drzew, wróć na Kresy, tu wróć.
W tej przepięknej krainie, wciąż rozpacza biel brzozy,
echo niesie wśród drzew, wróć na Kresy, znów wróć.

Tu najpiękniej na rżyskach,
palą fajkę ogniska.
Chustą chłodu okrywa
przedwieczną znów noc.

Refren:

W tej przepięknej krainie, tęsknią klony i wrzosy,
echo niesie wśród drzew, wróć na Kresy, tu wróć.
W tej przepięknej krainie, wciąż rozpacza biel brzozy,
echo niesie wśród drzew, wróć na Kresy, znów wróć.

Tu na Kresach, na Kresach,
dzień nostalgią się kończy
i rytm serca przyspiesza,
tak chce wracać, tu być.

Refren:

W tej przepięknej krainie, tęsknią klony i wrzosy,
echo niesie wśród drzew, wróć na Kresy, tu wróć.
W tej przepięknej krainie, wciąż rozpacza biel brzozy,
echo niesie wśród drzew, wróć na Kresy, znów wróć.

Kresy

Jest kraina wśród wzgórz,
pól uprawnych i lasów,
gdzie spokojny nurt Bugu
dumkę nuci od lat.

Powiedz rzeko czy jeszcze,
pustka w sadach dojrzewa
czy szaleje szkwał bólu,
choć zabrakło już łez.

Ożyw wiatr skamieniały,
skrzydła ptaków uwolnij,
aby trzepotem szczęścia
wzruszył się każdy dzień.

Wzgórzom milczącym pokaż,
pejzaż serca rozdarty,
a pod kołdrę chmur wciśnij,
nikły promień i blask.

Niech opowie ci brzoza,
która z ciszą rozmawia,
co marzeniom obiecać,
by wracały tu wciąż.

Hej sokole, sokole
przyleć tu nad brzeg rzeki
popatrzymy na ziemię,
co nas wita od lat.

Mariusz Olbromski (godło: Sosna)
Piastów

Wyróżnienie za zestaw wierszy

W Żurawnie

Jesień już złoci żurawieńskie łęgi
przez które Dniestr swe wody toczy,
a w nim obłoki – sławne alabastry –
rzeźbione wiatru dłutem lotnym.

Nadmiary jabłek gną gałęzie w łuki,
w arkady pełne rojeń światła
jakby renesans wszedł w ogrody.
A kiedy lekki powiew z gór nadleci
budzą się nagle szmerne chóry
jakby Gomułka nowy chorał tworzył.

Ulica Mikołaja Reja jest piaszczysta,
gdzie dawniej dwór stał modrzewiowy.
I pewno tutaj przyszły pierwsze rymy
i błysnął promień piękna polskiej mowy.

Chodzę w zadumie wśród opłotków
w muzykę zasłuchany staro-modną.
Powtarzam w myślach tamte wiersze
i rytmy z pierwszych źródeł chłonę.

Stepowe szlaki

Pamięci Papuszy

Jeszcze wędruje Cyganeczka
po Wołyniu też po Podolu
i tabor muzykantów po wsiach
w karczmach gra, a dusza jej
się syci lasem, wonnym stepem
i przy ogniskach drży strunami
skrzypiec, gdy skocznie lecą

nad łągami w gwieźdną dal.
Duch ją nawiedza nagle, głosi
dobro, które spotka, także zło.
A w serce jej koduje ścieżkę
po której pójdzie wolne słowo;
„Jak własne serce kocham ogień”.

Nie ma już tamtych z piasku dróg
i siół pod strzechą, tamtych chat,
ale tęsknota jej wciąż krąży, leci.
A co zebrane stamtąd dalej trwa.

Wędruj Papuszo razem ze mną
i tajemnice swego serca zdradź.
To, co nas łączy jest tak wielkie.
Wędrowka niepojęta nadal trwa.

Na Łyczakowskim podwórku

Pamięci Zbigniewa Herberta

Jaka struna
na tym podwórku gra

układa lotne wersy
zmienia balkony
w łodzie zabiera
w dalekie rejsy
po Morzu Śródziemnym
w cień kolumn Akropolu
rozjaśnia mroki czasów

Jaka struna
najczulszym tonem brzmi
do cieni bliskich
do klamki jednej
nawoływania dzwonów
do szczelin pamięci

Jaka struna w ciszy
w pogłosach łąka.
Powraca tu co dzień....